

ÉRDI IRKA ZSEBKÖNYVEK

Tehozzád szólok...

Versek

Érd, 2012

ÉRDI IRKA ZSEBKÖNYVEK

Sorozatszerkesztő:
Habos László

A kötet szerzői:
Győri Gábor, Győri Zoltán,
Habos László, Karácsony István,
Kósa Márta, Kreischer Kornélia,
Magyar András, Májer József,
Móczár Csaba, Szabó Imre,
Temesi Éva, Tiszaörsi Nagy Zoltán

Illusztráció:
†Bíró Ilona

Kiadja a POLY-ART ALAPÍTVÁNY

Előszó

„**Látlak, hallak és énekellek**” – írja József Attila az Áldalak búval, vigalommal c. versében. Nem: „szeretlek”, pedig azt jelenti. Ugyanaz a -lak, lek rag áll a három igető után, amelynek segítségével egy szóval fejezünk ki alanyt, állítmányt, tárgyat.

Talán csak a magyar nyelv ilyen tömör.

Szerelem... ősidők óta, mióta ember él a földön, létezik. És lesz akkor is, mikor mi már nem leszünk (csak a szereplők változnak).

Lehet még újat mondani róla?

„Az vagy nekem, mi testnek a kenyér...”, „Ó, hát miféle anyag vagyok én, hogy pillantásod metsz, és alakít ...”, „Én nem tudom, mi ez, de jó nagyon...”, „Tégy engem, mint egy pecsétet a te kebeledre...”, „Ha kerülsz, ne kerülj el messze...”, „Ne rejtőzz el, úgyis látlak, rád csukom a szempillámat...”, „Tudom, ki formálta a vállad, fénylő titkoknak volt a mestere...” - lehetne sorolni vég nélkül a klasszikusokat, kinek mi tetszik.

Ahány ember, annyiféleképpen éli meg – az elpirulástól, a plátói rajongástól a szelíd, majd vad kívánáson át a beteljesülésig...

Gyönyörűség vagy gyötrelmem?

Kölcsönös vagy egyoldalú? Én még szeretem, de ő már nem. Én már szeretem, ő meg átnéz rajtam. – Mindkettőtök érzése kihuny, de amikor évek múlva megcsap egy illat, rád tör az

emlék, és lángba borulsz? Egy szó, egy verssor felidézheti?
Mikor kezdődik? És befejeződik? Múlik-e az idővel?
Van sírig tartó? 20-35 évnyi házasság után lehetséges, hogy
megremegsz, elszorul a torkod? Féltés vagy féltékenység?
Azt mondják, keressük a másik felünket, az a boldogság, ha
megvan. De megvan-e?
Honnan tudjuk, hogy ő az igazi?
Meddig tart? Hol a határ, ha a tiéd? A tulajdonod? „Semmi-
ért egészen? – ahogy Szabó Lőrinc tartja?
Mi az igaz szerelem?
A mindent elsöprő szenvedély, vagy az állandó, tartós, kie-
gyensúlyozott, harmonikus, megbízható – ha nem is minden
percben lobogó tűz?
Tudjuk, háborút képes kirobbantani, árad gáttalanul (vagy
gátlástalanul), parttalanul, mindent el tud söpörni, senkit és
semmit nem kímél...
Hol az ész? Ki mondja meg, mikor érdemes a kontrollra?
Mindennek van külön neve, árnyaltan, választékosan meg
tudjuk fogalmazni, mit érzünk, gondolunk.
Az egyszerűség kedvéért mondjuk: szerelem.
A görögöknek négy szavuk van rá, nekünk ezzel az eggyel
kell gazdálkodnunk.
Mégis belefér az egész világ. Ebbe a kötetbe is belefér.

Kedves Olvasó!

Meggyőződésem, fogsz találni benne hangulatodnak, ízlésednek megfelelőt. Még talán a kérdésekre is választ kapsz.

Természetesen a kérdéseket folytathatjuk:

Publikus-e ennyi személyes intimitás, vagy csak kettejükre tartozik?

Általános vagy egyedi, amit megfogalmaznak ezek az alkotók?

Érték-e a tiszta, mély szerelem manapság, amikor körülötünk egyre romlik érzelmi kultúránk (is)?

Álljon itt érvelésként Juhász Ferenc örök érvényű versrészlete:

„...Te egyetlen, akivel okosan megértem,
hogy a halállal csak két egy tud szembeszegülni,
hogy önmagában élni még nem érdem,
ha a szívnek nincs kihez menekülni...”

Daróci Lajosné
(IRKA-főszerkesztő)

GYŐRI GÁBOR

Remény

*Magányomban sírok, ha messze vagy;
Amikor látlak, a távolság megfagyaszt.
Érzem érzéseim túláradó habjait;
Tudom, másé vagy, amikor nem vagy itt.*

*Nem voltál, s nem leszel karjaimban sohasem;
Nem súgod fülembé: kívánlak, édesem.
Hiába ostromoltam várad falait;
Nem tudtam kitárni lelked kapuit.*

*Szégyenben kullogok, mint egy kivert eb,
Szemedbe nézni mindig nehezebb.
Látom, megőrzöd titkaid magadnak,
Tested sem adod, pedig érzed, hogy akarlak.*

*Hiába építettem vallomás-tornyokat,
Közönnyel leromboltad, Istenként, Babilonomat.
Nyelvem - rontva zavaros lettem,
Így bárhogy próbálom, nem értesz engem!*

*Mondd el, mit érzel a szavak mögött,
Segíts rajtam, kérlek! mert így, hörgök.
S ha a szemembe nézel,
Érzem: gyönyörű vagy, nem adhatom még fel!*

Szívem tenyeredben

Szívem tenyeredben.

Csendben.

Pihen.

Légzésétől levél sem zizzen.

Csak üteme hallik rendesen.

Minden apró rezdülésedre rezzen.

Hevesen.

Ujjaid érintésében

Fürdik édesen.

Szemeid választát áhitja éhesen.

Ajkad mosolyára elpirul kedvesen.

De markod szorítására hogyan is feleljen?

Ebben a helyzetben,

Mivel védtelen,

Menekül ijedten.

Feszült félelmében

Angyal-szárnyat növeszt sebesen.

Madárrá váltan messze reppen.

Láthatod még, ha nézed mereven:

*Fent az égen
Pilleként lebben.
Mégsem vágya már, hogy szabad legyen.
Ha akarod őt, Kedvesem, keresd a semmiben.
Találj rá. Hogy lelkem a lelkedben
Boldogan élhessen!*

2001.06.18.

Kicsi
(Lil')

*Lidércek a percek, míg nem hallom a lépted,
Ingatag az idő, míg nem ejtem ki neved,
Lázadóok az órák, míg nem kulcsolom kezed,
Lajhárok a napok, míg nem nevet a szemed,
Arctalan az élet, míg nem enyém a lényed.*

2007.12.18.

Madárka

*Ma újra minden csendes...
Szárnyatlan madár esetlen verdes,
Lám, nem is az, a lelkem izgatott,
Megragad számtalan, morzsányi falatot,
Mit lel a szárazon, a vízben talál,
Ha már te nem eteted,
Bár vele ezt is megteheted.*

*Mindent, hisz csak neked dalol,
Miattad él, neked szónokol,
Az összes vagyona, számolatlan imája,
Te vagy a jövője, s te vagy a virága,
Melyet néha letépsz, elhajítasz messze,
Ám bárhonnán visszatér érted,
Kézen fogva, megölelve léted.*

*Magához szorít kicsi karjával,
Megsimítja arcod szellő szárnyával,
Kemény ajkával csivitelve mesél,
Nem csíp ő, csak hozzád beszél,
Apró szíve benned dobban,
Berepült az ajkad között,
Fészket rakott, beköltözött.*

*Vígan él ott, szabad lehet,
Lételeme **lélekzeted**,
Gyakran forró, néha hideg,
Tápláléka szívverésed,
Mi néha meg-megáll, elhallgat.
Akkor fülel, kivárja ő,
A piciny madár... hű szerető.*

2008.05.05.

Egyesülés

*Forró a csókod, lággyá olvaszt,
Mint izzó kanóc a puha viaszt,
Szám élő vulkánná alakul,
Nyelvem lávaként tódul
Édes, tüzes katlanodba,
Porcelánnal díszes barlangodba.*

*Ajkaink már összeforrtak,
Vonásaink eltorzultak,
Fordítom az arcomat,
S mozdítod a nyakadat,
A levegőmet te veszed,
Lélegzetem lenyeled.*

*Lényünk, mint sziámi ikerpár,
Szívünk dübörögve kalapál,
Ereink vad ritmust vernek,
Mint újkori, örült szonettek,
Mikor ismét együtt leszünk,
Csókjainkban egyesülünk.*

2007.10.19.

szívtelen lét

*elindultál utadon
elmentél...
nem tudom
épp szerettél?
vagy csak szerettél volna
menekülni tőlem
akármerre de bárhova
elbújni előlem
reményeim veled vannak
úton a rideg valóságba
a gondtalan pillanatnak
hideg országába
elvitted magaddal a szívem
épségben hozd vissza
ne kelljen élTELEN SZÍVnem
élőholtan tántorogva
támolyogva sántán
nélküled csak tengődöm
létem vitorlásán
rozoga teknőmön
sok éve már annak
hogy elrabortad lelkemet
most kételyek marnak
szíved már lehet
hogy nem szereti szívemet*

GYŐRI ZOLTÁN

Közted válasszak?

*Értékes a tollam, mert szavakat festek vele,
Boldog a lelkem, Te lakozol benne.
Szép szemed ragyogása papírra veti fényét,
Tintám elhalványul tested tükrénél.*

*Halld csak, mit súg lágyan a gyönyör!
De kihez szólok?
Arcod versem vágyainál rajzolom;
S érzem, szívem szemei könnybe fulladnak meg.*

*Nyomasztó fák alatt égett testem,
Jönni és menni láttalak bennem.
De már messze van az, mikor koronád gyémántja voltam,
Visszaemlékezni Rád öröm, halottan.*

*Válasszak mást? Nem tehetem.
Kezem akaratlanul is írja nevedet.
Hogyan nyílik rám szemed?
A kulcsot meglelem, mégis elvetem.*

*Ágyamban fekve, csókjaidra vágyva,
Félelmemet csak befelé kiáltva...
Felém vetett pillantásaid mind elfújta a szél,
Tintám elhalványul tested tükrénél.*

Szerelem II.

Porba omlott a lélek.

Én fölötte álltam: Hát ölj meg, kérlek!

Csak három napig teremtettél, de nem voltál Isten:

Két nap érintettél, majd végleg elkergettél.

Ikaroszként szálltam és te voltál a Nap.

Most elégeted szárnyam és fejem a tengerbe csap.

Becsaptál kétszer, de így is a bizalom vár.

Bízzál magadban és bennem, bár a bizalom is szép halál!

Rendületlen kérelem,

Halhatatlan küzdelem,

És egy Gát,

Melyet a szünni nem akaró esőár szaggat át.

Olthatatlan forróság

A „felejteni” nem akarása,

Minden élet és szív

Gyötrelmének sírásása.

Szeretnélek a karjaimban tartani,

ahogyan a Holdat öleli a fény,

S szavakat suttogni,

ahogy mormog a szél, a zúgó szél.

*Kell, hogy tudd:
Az akarat szépségre vár.
Bár amint ideér,
csak nagyobb szomjat talál.*

*A pillanatok percekké próbálnak nőni,
mikor érkezik az, amit várunk.
S kéz a kézben a szerelemre
És egy-más csókjára vágyunk.*

***Horváth Piroskának, reménytelenül...**
[2000. július 31.]*

Ha szeretnél...

Éljünk a múltban.

Miért? Miért? Nem lehet?

Édesem, Kedvesem, Szépem mondd:

„Így, így nem lehet”.

*Elhaló táncban, reszkető lábbal – tőlem
a világ elfordult. Így nem tehet.*

*Ékszerem, ANNÁM, Fényem csókolj:
mélyen, mélyen reszketek.*

Kél a Nap a Földön,

él az arcodon a pír,

szeretve kérlek: Nevezz!

Bolond, ki utánam sír.

*Mely szavak nem adatnak szájba,
mik nem kimondva, fájdalomként
ki-be járnak.*

*Mely mozdulatod figyeljem lesőn
Én, ki enyhítő pillantásod várván,
Szeretőd.*

Érzem, **ANNÁM**, Te vagy, ki
fénytelen életemnek dísze; mi
üveg, színtelen a kéznek – találod,
felvettél, de félek, eldobsz,
így lelem meg halálom.

Ölelni szeretnék, ahogyan
a Holdat öleli a fény.
Szavakat suttogni, ahogy
mormog a szél, a zúgó szél.

Akarnám,
Nem. Szeretném ezt s más
Nem keresnék, **Ha szeretnél...**
ANNÁM.

Szerelmi zálogként...**István Annának**
[2001]

Édesem, Egyetlenem...

*Édesem, Egyetlenem,
szép szemű Szerelmesem,
féltem őrzöm már a szemed,
nehogy fénye másé legyen.*

*Titok-kép látható
pillantó arcomon.
Álomba ringató
vágykeltő sóhajod,*

*Mit fülembé súg a szív,
amely már engem bír;
kénytelen magában vív,
és tűri azt a kint*

*A pillanat,
mely nemcsak engem hív.
Igen, Te vagy az:
A pillanat, mely gyakran sír.*

*Aranyló Tengerem, őrizz, tarts meg a
partodon! Mert ha eltűnök még jóval,
mielőtt hajlanál a hívószóra,
és látványom hiánya egy sóhaj...
Messze, túl elvesznek lényem ajkai
a füstben, homályban, tűzben, a vízben,
már senki sem lesz (vagy oly' kevés), aki
így szeret, bízik és mindig így ízlel.*

*Légy tiszta, mondj el mindent! Ne takargasd
hatalmad, érzelmed, mélyrejtett kincsed.
Vagy szórd szét csönded és eredj – most mutasd
Ekhónak, ki rádörmed: „Menj, itt nincsen!”
És újra: „Vidd el!” Mind’ hiába: „Vidd el!”
Vagy tartsd meg, hord’, majd a semmibe mond’: „Hidd el!”*

*Csillapítsd villám’id,
szigonyod, kérlek!
Ne tépd el kötel’im,
úgy süllyedek: Védj meg!*

*Erőd úgyis Tengereid
és a hajóm látják...
Vagy süllyedjünk el együtt:
Én meghalok,
Te kiszáradsz árván...*

*Maradj csendesen szép vagy olykor
háborgó tenger,
dicsérem hullámod, a partod,
megfürdök Benned.*

*Éltető Életem,
Árnyékom Tükre:
Légy a szívem, szemem,
Mert szeretlek: SZERELMEM!*

*Szerellemmel... **Farkas Barbarának***

[2003?] 21

HABOS LÁSZLÓ

Szerelmes álmom

*Kacér tükröm ezüstös csendben
fekete kendőt köt szememre.
Fekete keret – színes álmom,
s szépséges leányt karjaimba zárom.*

*Forró ajka ajkamhoz tapad,
s találkoznak szerelmes szavak
bujá szerelem erdejében,
hova vágyaim vissza-visszatérnek.*

*Nesz töri meg álmomnak csendjét.
Ajtó nyílik, s jön a várt vendég.
Szem ragyog, szívnek tüze lángol,
s életre ébred a szerelmes álmom.*

Tavaszi napfényben

*Mily szépen ragyog a nap
a lassan hajlongó fák
rügyező ágai közt!
S némán nézem,
és a tovaszálló pillangóval
együtt érzem
e viruló rét csodás illatát,
amelyet visz magával
szanaszét a kósza szél,
hogy hirdesse a tavaszt.*

*Amelyet csak Te teszel
most igazán teljessé,
ó, gyönyörű kedvesem!
Ki vagy nekem
mindörökre a földön, az égben,
s tarka réten,
ahol szerelmes ölelésedben
én elmerengve nézem
szépen csillogó szemed
a tavaszi napfényben.*

Metamorfózis

*Ahogy a rút hernyóból
egy elárvult pillanatban
gyönyörű, szép, tarka lepke
reppent el, fel a magasba.*

*Úgy szállnék utánad én,
szép pillangókedvesem,
ha hívnál szerelmesen.*

*Én rút hernyólétemnek
szent metamorfózisát
ma érted elszenvetem.*

Perzsel a szemed...

*Perzsel a szemed, ahogyan nézel,
behunyom szemem, érzem, elégek.
Arcomra kúszik fel a szégyennek pírja,
pedig te ellened, kedves, nincs is vétkem.*

*Perzsel a szemed, ahogyan nézel,
talán szótlán szám lehet a vétkes.
Arcodnak mosolyában bújik meg a válasz,
néma az ajkam, pedig bocsánatod kérem.*

Minden csupán egy pillanat

*Minden csupán egy pillanat,
ami elmúlt, ami van, ami lesz,
a szép is, ami körülvesz,
és a jövőben visszhangzó szavak:*

*Szeretlek, nagyon szeretlek,
s édes szóra és csókra szomjazom.
Tekints le, hiszen itt vagyok,
látod, lábad előtt térdepelek.*

*Tudom, hisz minden csak egy pillanat:
a vágy, a csók, az ölelés,
a boldogságban beteljesedés.*

*Köszönöm, köszönöm, én köszönöm,
hogy te vagy csodás örömöm,
hiszen minden csupán egy pillanat.*

C' est la vie

*Kezedet a kezembe tetted,
és szívem akkor egyet
a te szívedben dobbant.*

*Kezedet az ajkamra tetted,
szólni akartam neked,
de meghaltam a szóban.*

*Ajkamat az ajkadra tettem,
s nagy tűz gyúlt lángra bennem,
és megégtem a csókban.*

Olyan szép

*A végtelen kékségben a vörösen fénylő ég,
a lenyugodó fáradt napkorong.
A faágak között cikázó fény,
a játszadozó őszi szél, a bolond,
önmagát pusztító, simogató anyai kéz.*

*Az avar, melyen pihennek vöröses levelek,
a kérdező szerelmes mosoly.
A csókban fulladozó felelet,
a lemeztelenített test, a bolond,
önmagát pusztító, csalhatatlan szép szerelem.*

Legyőztél

*Ma mi megint küzdünk, kedves,
és újra te győztél, legyőztél.
De jó megint vesztesnek lenni,
és karjaidban megpihenni.*

*Ma szép vagy, kedves, megint nagyon szép.
Szebb vagy, mint szerelmes álmaimban.
Ne engedd, hogy szépnek ne lássalak.
Hagyd, hogy újra megcsodálhassalak.*

*Ma fáradt vagy, nehéz volt napod,
s gondjaimat még terád rakom,
és nem nyitod fel vaksi szemem,
csak megsimogat fáradt kezed.*

Őszi szerelem

*Hullnak még elsárgult levelek,
színei a mindig csodás ősznek
észrevétlen megőszült fejemre.*

*Vörösen izzik a felhőtlen ég
tüzében mindig, ha a megcsodált
Nap munkája végén nyugodni tér.*

*Színes puha levélágyon fekszem,
s csodálom a mindig fáradt fényben
csillogó szemét szép kedvesemnek.*

*Szerelmes szókat súgok fülébe,
válasza a mindig édes csókja
forró ajkam lángoló tüzeiben.*

*Forog velem a világ, úgy érzem,
csupán a mindig kedvessel forgok
az őszi szerelemnek fényében.*

KARÁCSONY ISTVÁN

Legszebb a nyár

*Búsan hajladozó bimbó,
a kikelet csípős szelében
csupán vágyódása a nyárnak.
Búzatáblák arasznyi zöldjét
a szivárvány-esőn áttűző
napsugár reménye élteti,
s húzza az ég felé,
hogy hetek múltával
életét áldozza az „élet”-ért.*

*Arcodat nézem, rám tekintő szemed.
Mosolyodban már évek óta bent leledzett
–mint magban szik–
a nyár ígérete.*

*Melledet is érzem,
az egykor oly gögöset,
Az idő szelídségében, kerek lágyságában,
finom selymességével,
mint érett barack, illatos pihéje simogat.*

*Testeden tovakúszó kezem
érzékeny vonaglásában,
s viharvert emlékezetem csorba tükrében
még él feszes izmod
egykori lüktetése.*

*Bőröd puha, meleg, sőt forró,
mint hegy, amelynek méhében
a vulkán lávája kitörésre vár.
Egész lényed a nyarat idézi.*

*Hát miért legszebb a nyár az évszakok közül?
Mert beért már a termés.
A bimbóból kiserkent színes virág
varázslatával bódítva-hódítja
a széllökdöste méhet.*

*A kalász már életet adott,
s te az élet értelmét nekem.
Gondolatunk, szemünk, kezünk mágnesként újra találkozik.
Remélem, már megérted,
hogy miért a nyár a legszebb az évszakok közül!*

Újra együtt

*Miért szakad el a föld az égtől,
ha jön a bordó alkonyat?
Miért csorog a kék jégcsapokról
az éltet adó áradat?
Miért érzem én a forróságban
a jégvirágok zuzmóját?
Miért a tarló füst-ködének
tömjénező mámorát?*

*Láttam a vén Holdat is, mely
bandukolt a Nap alatt,
és a csillagot is: fénye
pislákolva kacsingat.
Mágnesnek a déli sarka
szereti az északit,
de ha törik, vajh ki fogja
összerakni csontjait?*

*A csermelynek szikrázata
egykor másfelé szaladt,
s te is, kedves, kit az idő
lánc-sodronya elragadt.*

*Most, hogy újra egygé válunk,
s lélegzetünk összeér.
Most, hogy megint tüzes lényünk
ficáncolva egybeég.*

*Most, hogy tested koronája
kedves irral vesz körül,
szívünk szaporázva vágdat,
megújul az életünk!*

*Ím már érzem, sejtjeimbe
visszatér a forróság,
a szeleknek mátka-szárnyán
szállunk, mint a tűzmadár.
Cél: halál, de mennybe érve
sohasem érezzük ezt,
de az Édenkertben állva
csak mi vagyunk: fenn és lenn.*

*Nem nézünk mi visszafelé,
csak „előre, kedvesem!”
ím lávafolyam ereiként
egyesül a VÉGTELEN.*

Merengés

*Bőröd bársonyán megpihen
kezem ezernyi idegbolyha,
vágyódva dúdolja
szerelmem szózatát.*

*A nyugodni készülő Nap fénye
rezgeti hamvas tested megannyi aranyló pihéjét:
rendezett sorok, érő búzatáblák tengerét idézik.
Ölelő karod simogatása borzongva
izza vissza érzésem heves mámorát.*

*Lassan sejlik az este,
vihart sodor tova a lenge nyári szél.
Orkánt kavar bennünk a végtagjainkból átfonódó
fényesség bilincsbe vert varázslatának csodája.*

*Végre itt az éj,
az Esthajnalcsillag remegő kacsintással biztat:
szerelmet kérjek szüntelen tőled, kedvesem.*

Csókollak

*Feszülő ijként rajzol
arcodra szép íveket a mosoly.
Szád mézga gyöngye
rejtí fehér fogsorod.*

*Ajkammal csak finoman érintem
piros párna-szádat.
Nyíló színes virágként igézi bibéjét,
dorgáló-sóvárgó nyelvemet.*

*Szemedbe nézek.
Csillogó pókhálók húznak ajkaink között:
acélsodronynál is erősebben kötik össze
azok lényünk lényegét.*

*Mohó szám ajkadról szánkázva,
válladon keresztül már egész testedet falja,
maga után össze-vissza utakat húz,
rajtuk szerelmem kifürkészhetetlen
játékos gondolatai szaladgálnak.*

*Újra szádat keresi ajkam,
s nyelvünk bohó játéka már-már
teljessé teszi ölelésünk
csillapíthatatlan mámorát.*

KÓSA MÁRTA

Találkozás

*Két könnycsepp
nem fut le végig arcodon
megül a ráncok barázdáiban
csak kezem sejtí míg simogat
csak szám keseredik meg amíg csókol
átölelsz
szemedben ezer emlék
indulni kell
kedvesem ne menj még
itt volt a tegnap itt járt a múlt
titkos utunk váratlan összefut
időnk megáll
együtt kortyoljuk a forró kávé
élvezzük örömünk
a
máét
jövőkbe bele ne láss
ne tudja senki ne tudja más
mint két önfeledt gyerek
eljátszottuk ketten
egy nap alatt
az egész életet.*

A hangod maradt

*Már mindent szétégettek az évek
minden elfakult
ismét semmivé lett
néha éjjel arra ébredek
csak álom volt
csalóka képzelet
nem tudunk újra festeni megfakult képeket
aztán rám ront egy örült pillanat
semmit sem akarok
csupán
a
hangodat
röpke egy percet
mely hangoddal jön és örületbe
kerget
széttépnék megannyi fekete betűkkel írott papírlapot
hisz milliószor sirattam elveszett tegnapiod
elég halk lélegzeted sóhajod az éteren át
életbe táncoltat egyetlen mondatod
forog a világ bennem
új és új
ének fakad
minden veszni látszik
hangod nekem mégis örökre megmarad!*

A legszebb

A

*legszebb benne a szerelem
tüzes napban homlokod
forróságát nekem hozod
égeti lángoló vállam
kezed parazsát szívembe zártam*

a

*legszebb benne a szerelem
szökőkútja felizzó testemen
fricskája elmúló nyárnak
emlékei sarkamra hágnak*

a

*legszebb benne a szerelem
frissítő vízcseppeken
szétfutó búcsúkönnyek
testeden végig
zuhogó sajtó vágyáradat*

a

*legszebb szerelem
Te vagy nekem
benned megbúvik életem.*

Részegség

*Az agyad még mindenre ügyel
szíved mégis újra
a
régi hibát követi el
kalimpál
szorít
szemedre halvány ködpázmát kanyarít
nem látsz koszos padokat
térre hányt ócska lomokat
sem dübörgés
sem a szenny
nem érnek el
nyújtózol
nem követelhet már
új áldozatot életed
csak ülni egy padon
és
csendben
enni
inni
belélegezni
vele
a fényeket
mindent mi egyenesen az égből érkezett*

s

a

*fák susogó hangja helyett
hallani véled azt a szót amitől
magadhoz öleled a semmit
káprázatot
reméled tart még perceken át
bár legbelül örökösre képzeled
aztán egy villanás alatt
helyükre kerülnek a dolgok
ég-ég
föld-föld
nincs is helye itt mennynek
eszmélsz
magadban cipeled tovább
részegséged égetően fanyar
fájdalmas mámorát.*

Kívánság

*Úgy szeress
fényeid tapadjanak rám
csókoddal terhes legyen
újra
csukott szempillám
csontjaim közé
préselődjenek frissen
magányos sejtjeid
szerelmedet el ne vond
hiába képzelnéd
hogy ronggyá zilált
álmok
közt
nem kandikál ránk többé
vágyunk váratlan tébolya
s
sikoltva
már
sosem veti rád
éhes szörnyetegmagát*

*úgy szeress
ősz lombok alatt
arcomat érintse távoli nyarunk
tüzes igézete
kezed lázát
érezzem perzselni
testemen
régi édes dalt játszani
ne késs
halljam ziháló mellkasod
remegését
úgy szeress
fekete
szétdobált
életkottafejek közt
szívzenénk ne feledhessük el!*

KREISCHER KORNÉLIA

Mondd, ki vagy?

*Ki vagy, mi vagy, mondd,
hogy így kitöltöd múltó hétköznapjaim,
hogy önzetlenül kell szeretnem téged,
hogy megállítod a száguldó időt,
felidézel álm-koholt, régen tűnt múltat,
hogy agyam tömör sejtjeit lefoglaltad,
s többé nem űzhetlek belőle el.*

*Mondd, ki vagy, mi vagy!
Átitatódva tőled telített lettem.
A levegővel tudómba préselődsz.
Feltöltöd pórusaimat. Élettel telten,
feszül rajtam a bőr, te vagy alatta,
Te vagy már mindenütt!
Hát mondd, ki vagy, mi vagy?
Hogy így elrabolhattál magamból,
s helyembe transzformáltad magadat.*

1962

Kettesben

*Este van megint. Kedves, látod?
Már ott ülnek a bükki fákon
a didergő, csaló csillagok.
Alattunk pislá városfények!
Az alkony körülgyűrűz, érzed?
Finom, kék köde oly illanó.
Észleljük a múltó perceket.
Érzékeink nem segítenek.
Ölelve állunk, most így a jó!
Hozzád bújok kicsit fázva,
megfogom meleg kezedet,
s már elfelejtem az időt,
a gonosz, alkudó kufárt.
Szerteszórom az éveket.
Vállam szabad, erősen fogd át!
Így maradj velem, érezzelek!*

1962

Kereslek

*Ébrenlétemben álomnak vélek!
Álmomban tűnő valóságnak éllek.
Kereslek, nem talállak meg. Félek!
Remélek még? Nem, már nem remélek.*

Nézlek

*Nézlek...évek múlnak.Szürkeségek.
Beborít a boldogság,
mint bántó fényözön az ébredőt.
Részegít a lét, ahogy
friss tavaszi levegő, sok köd után.
És ereimet újra tölti a vágy,
veled szenvedni örök szerelemben...
Nézlek! Képtelenség betelni Veled.
Minden kell belőled...egész életed!*

1971

A lelkünk kielégületlen

*Mikor távoli éned aranyfüst-köde
kitölt, beborít, részegítve átölel,
lényeges-e, hogy tűnő létből érkezel?
Mikor lényeddel olvadva ötvöződöm,
hogy így, tökéletes egészzé legyünk,
lényeges-e, hogy testünk is van nekünk?
Hiszen a lelkünk kielégületlen!*

2011

Talán álmodtam

*Szavaimat szilaj szél szórta széjjel.
Erdő zaja súgta az éjbe: Félek!
Rőt ágakon titkon szökött a tél el...
Egem kékjét Nap csókolta hűs széllel.
Talán álmodtam? Vagy tán mégis éltem?
Lehet, hogy éltem józan ébrenlétben?
Elmúlik, elfeledjük? Marad végleg?
Két árva ember, lángolunk a téiben.*

*Fáradtan, fényeket figyelve, fellobbanva!
Elemek harcát tűrve, Sors-Istent átkozva,
Reményt veszelve, s remélve újra, már dalolva...
Így aprózódunk el, semmivé morzsolódott
Két árva ember. Sorsunk régóta kuszálódott,
És kézen fogva indultunk elérni csúcsot,
Mi ketten. Örök szerelem volt az úr ott!*

1972

Ég-föld között

*Öröm-sóvárgó jelenünk,
ifjú, pokol-tüzű múltunk
pisla lángjából táplálkozik.
Jövönket oszló ködfüggöny fedi.
Lelkünk öröklétről álmodik.*

Csitt, ne szólj!

*Elmondta már mindent.
Hallgassuk a csillagok dalát!
Hallgasd a mindenség zsongását,
szívünk gyorsuló dobbanását!
Éld a végtelenbe utazást!
Ne szólj! Legyen ez más.*

*Csitt, ne szólj, most megzavar a szó!
Most a szótlanság helyénvaló.
Most az ébren álmodás a jó.
Csitt, ne szólj, most gyilkolna a szó!*

*Ez most a fenséges áhítat.
A perc így örök emlék marad.
Többet mond a csend, a hallgatás,
mint buta botladozó szavak.
Mindenség éteri zenéje,
mint lepel, beborít, ne zavar!
Csitt, ne szólj! Mert lelohad a láz!
Csitt, ne szólj! Mert tűnik a varázs!*

2011

Mikor az álom elkerül

*Áttranszformálok hozzád magam.
Ülök ágyad szélén, fogom kezéd.
Veled álmodom és veled ébredek.
Ilyenkor torzul a való, meghal a realitás.
Áll az idő és körénk fagy a fény.
Már soha, semmi nem lehet vitás.*

2010

Ne sajnáld!

*Ne sajnáld az időt, amit most ellopok,
álmatlan éjszakát, hogyha okozok.
Ne sajnáldj tűnő képet, hogyha elhagyott.
Minden született-halt pillanatban
benne vagy, s benne vagyok.
Csak őszintén, tiszta lélekkel add magad!*

2012

Visszatértünk

*Éteri gyönyör-úton kószáltunk együtt:
Bíborvirág Napsugár-ölelésben.
Olvadt a tél alattunk. Pillanatra
gondtalan, tiszta ifjúságot éltünk.
Ám a MOST, mocskos mancsa felnyúlt értünk.
Tört a varázslat, jelenünkbe hulltunk.
Csaló valóságunkba visszatértünk.*

Félreértés

*Nem ágyadban, agyadban szeretnék
helyet magamnak.
A tekervényekben, hol megülhetek,
pihenhetek.
Vérereiden lassan átáradva,
kitöltelek,
hogy eggyé ötvöződhess velem.
S mikor már a kettő egy vagyunk,
ágyadban is ott lesz a helyem.*

1972

Álom-szerelem

*Neked vulkán vagyok, neki jéghegy.
Nekik csábító, érett mező.
S akik már elhagytak, azoknak
szép, sóvár emlék-temető.*

*Mennyi alakban vagyok jelen
gondolatban, álmatlan éjjelen!
De tudják mind, hogy ez reménytelen,
fantáziaszülte, álom-szerelem.*

2012

MAGYAR ANDRÁS

Úgy szeretném

*Úgy szeretném látni azt a régi házat,
mely emlékeimben már csupán csak vázlat!
S ahogy bennem él e régi emlék, s lázad,
érezem, minden álom, látomás, káprázat.*

*Itt rejtőztünk el, hogy ne érjenek tetten.
Emlékszel, itt lettünk egymáséi ketten?
Milyen jó volt, mikor rémülten, ijedten,
meztelen testemmel tehozzád siettem.*

*Blúzodat kibontva, ruhádat levettem,
s oly boldog voltam, hogy Teveled lehettem.
Arcomat kebledbe s öledbe temettem.
Vajon most kit ölelsz karoddal helyettem?*

*Úgy szeretném látni azt a régi házat,
mely emlékeimben már csupán csak vázlat!
S ahogy bennem él e régi emlék, s lázad,
érezem, minden álom, látomás, káprázat.*

Ismered?

*Ismered az érzést? Ugye, még emlékszel,
milyen, hogyha izzó szerelemben égsz el?
Mikor lángoló, vad vágy szívedbe fészkel,
s életből csupán egy apró, kicsi rész kell.
Józanul vagy részeg. S fel sem fogod ésszel,
mért kéred önként, hogy: - Szerelem, eméssz el!
Vágysz, hogy tiéd legyen. S díszitse fel ékszer!
S hagyád érte szíved kivágni sebésszel.
S nem számolsz illemmel, veszéllyel, se vésszel.
S hiába mondják rád: - Ez mit nem meréssel.
Gyönyörködsz. Szemeddel rajta legelész.
Érzed, lángol tested tüzes perzseléssel,
s ragadsz, mint kocsonyás, aszpikos, zselés szer,
s nem tudsz vele soha betelni elégszer.
Mert perzsel, parázslík tebenned a kényszer,
s szenvedélyed apró szikrája sem vész el.
Mert mikor ő rád néz, s megérint kezével
téged, csak az ösztön, nem az ész vezérel.
Nem elég belőle. Csak csodálsz. Nézel.
S úgy sugárzik feléd, akárcsak a lézer.
S földöntúli, mesés mindaz, amit érzel.
Kérdés hasít beléd. Húsba vág, metsz, s még, szel.
Ismered az érzést? Ugye, még emlékszel,
milyen, hogyha izzó szerelemben égsz el?*

*Mikor lángoló, vad vágy szívedbe fészkel.
Lehetsz így szerelmes az életben kétszer?
Mert mikor ő rád néz, s megérint kezével,
erősebb az ösztön, nem az ész vezérel.*

Örökké

*Amikor az első szerelmem otthagytott,
s szomorúan szólt a hangja, mint a fagott,
s ajkamra tapadva búcsúcsókot adott,
szívemet átfúrta az az apró, fagyott
jégszilánksörét, mely fájó sebet hagyott,
s mely a mai napig felbukkan itt vagy ott,
s mely kettőnknek akkor külön utat szabott.
S bár azóta sokszor csalódtam oly nagyot,
lelkemben egy kicsit ma is halott vagyok,
s tudom e sörétről, fel sosem olvad ott.
Mert e heg, e sebhely lehet, hogy vértelen.
Gyógyírt nem szórhat rá idő, se értelem.
Emléke bennem cseng, mint akkor, rég a szódás.
S örökké velem lesz, kísér e csalódás.*

Álom

*Nem tudom, merre indul este,
nem tudom, hová visz utam,
s hogy rajtol vágyakat keresve,
álmogaloppba új futam.*

*Nincs ujjaim között a gyeplő.
Szemfényvesztő varázs viszi
kanyargós álmom, s oly igyekvő,
akárcsak vad Mississippi.*

*Így múlnak évek. Napról napra.
Mevirrad, s este lámpa gyúl.
Valóság s álom közt tévelyeg
a testem öntudatlanul.*

*Nincs befolyásom, nincs hatalmam.
Csak kiszolgáltatott vagyok.
És mint egy könnyű ívű dallam,
ébredve mindent otthagytok.*

*Hiába várom, önhibámon
kívül elszállt a kincses éj.
Hová lett színes délibábom?
Visszaálmodni nincs esély.*

*Keresem, ám mégsem találom.
Mert hogyha itt vagy te velem,
Való világot s a csodás álmot
szívesen összekeverem.*

Ne küldj el!

*Amikor vad csókod forró grogként éget,
s ajkadról kóstolom a gyönyörűséget,
s érzéki szenvedély boldog, örömteli,
kéjsóvár vágyamat felhőkbe emeli,
ne küldj el engem, mert én úgysem megyek el!
Érzem, hogy nekem csak szerelmed kegye kell.
Mert engem különös, vad varázs vezérel,
s angyalként felém nyúl igéző kezével,
s érzem, míg felizzok, s lángok közt elégek,
szemérmertlenségem lábaid elé vet.
S elcsábít smaragdzöld tengerszerű szemed
mélyéről érkező bűbájos üzenet.*

Ne mondd

*Ne mondd folyton, benned a szerelmi hit nagy!
Elég, ha szó nélkül szeretsz, s mindig itt vagy.
Ne szórd elém Érosz bizonyító csokrát!
Elég, hogyha érzem, hogy számíthatok rád.
Ne csupán dicsérgess! Elcsépelet szó kevés,
ha jó a lángolás. Kell csók és ölelés!
Éreznem kell tested, s szád, ha számra tapad!
Mikor halk némaság szónak tartalmat ad.
S ha jó a hideg tél. S ha bennünket dér lep,
mint ahogy én terád, úgy vigyázz rám, kérlek!
Féltőn bánok veled, mint értékes kinccsel.
Bennem nincs számítás, nincsen érdek, nincs csel.
Ragaszkodásom, mi tehozzád bilincsel,
szerelmet, nem koldul, kunyerál, kilincsel.
Amíg az elmúlás engem meg nem lincsel,
azt kérem csupán, ha fáznék, melegíts fel!
Légy mindig mellettem! Tenélküled végem.
Erre az életre te légy a vendégem!
Világíts, sugározz, napként fent az égen!
Nekem csak te kellesz, terád van szükségem!
A végállomásig utazz velem, kérlek!
Összetartozásunk legyen majd a bérlet!
Légy a közelemben, fogd a kezem, kérlek!
S nem kell csalóka szó, ami csak ígéret!*

Úgy kereslek

*Úgy kereslek Téged, mint pollent a méhek.
Mint ahogy a napot várják a növények.
Kívánlak, mint tiszta friss vizet a halak.
Vak vágyaink előtt falak leomlanak.
Úgy hívogatsz engem, mint lepkét a fények.
Mint ahogy a mágnes deleje a fémek.
Szerelmed ereje úgy vonz, mint a vasat.
Zsigereimben vad hormon-atom hasad.
Tested ölelésben énvelem eggyé vált.
S összetartozásunk kemény, mint a gyémánt.
Vergődünk, mint hegyi patakban a pisztráng,
csókos zuhatagban, s érzelmeink tiszták.
Közösen zuhanunk, amíg le nem érek.
Kezeink rebbenő, apró denevérek,
mellyel szeretetet ígérsz és ígérek.
Tűzben-lázban égek, s átölelve Téged,
szívem érted dobog. A szíved értem ver.
Egymáséi vagyunk léteddel, létemmel.
Tebenned s én bennem egy a test, a lélek.
Mert Te én bennem élsz, s én Te benned élek.*

MÁJER JÓZSEF

Szerelmes vers

*Útszéli virág sosem illatos,
útszéli virág szirma mindig poros.
Sarki lány szerelme vad, de rideg,
sarki lány ölel, de ölelése hideg.*

*

*Nézd, mennyi fény táncol a Dunán!
Nézd, hogy ragyognak, mint napfényben
a mesterien csiszolt korund és topáz!
Nézd, hogy versengnek szemed ragyogásával
a kacéran cikázó tarka színek, neonfények,
de a te szemed csillogásai sokkal többet érnek!*

*Add a kezed! Fektesd tenyerembe,
hogy hőt ültessek át törékeny ujjaidba,
mint kiváló sebész ültet át szívet!
Ölelj, hogy testünk egymáshoz nőjön,
mint két magasba szökkenő hajtás a fán!
Csókolj, hogy vágytól repedezett ajkamra
ajkad hozza meg a csodás gyógyulást!*

*És szeress! Szeress reggel, ha álomból ébredsz,
szeress délben, ha megkondulnak templomi harangok,
szeress este, ha unt nappal után
gyermekszerető ölébe fogad az ágy!
Szeress úgy, mint én, de ne jobban,
mert jobban már szeretni nem lehet!*

*Hallod, hogy súg felénk az esti nyár?
Érzed ezt a felfrissülést, a víz szagát?
Érzed-e a vágy csábítóan susogó himnuszát?*

*Csókolj, hogy ne kelljen gondolni semmire,
hunyd be szemed, hogy ne kelljen látni semmit,
érez, szeress, mert valami mégis kell!*

*

*Sarki lány szerelme vad, de rideg,
sarki lány ölel, de ölelése hideg,
a te kezed fagyos, de ajkad ajkamon ég,
csókolj, csókolj, sokáig még!*

Mit kérdezzek tőled?

Mit kérdezzek tőled?

*Láttál-e gomolygó felhőket,
amikor az égre a szél csipkét szőtt,
arcodra szórta a meleg esőt?
Érezted-e, hogy a villámlások között
a szerelem szívedbe titkon beszökött?*

*Tudod-e, hogy én voltam akkor ott,
aki arcodon az esővel kopogtatott?
Én voltam a szél, ki átkarolt,
füledbe szerelmes dalt dalolt,
szoknyádat meg-megemelgettem,
s alábújtattam izgága tenyerem.*

Mit kérdezzek tőled?

*Nézed-e még a gomolygó felhőket?
Érzed-e még tenyerem melegét,
a perzselő szerelem diszkrét hevét?
Látod-e azt a húszéves, félénk fiút,
kit csalogatott a járatlan, rögös út?*

*Vártál-e vissza? Nézted-e az utat?
Üzentél-e a széllel? Küldtél-e napsugarat,
hogy kutasson fel, legyen hírnököd?
És mikor a szemedbe könny szökött,
oldotta-e fájdalmad a kusza álom,
míg megleltél a nedves párnádon?*

*Mit kérdezzek most tőled?
Kék az ég, nem látok felhőket.
Beszélsz te, én csak fogom két kezed,
ujjaid tenyerem már nem égeti meg.
Szemeink fáradt fénye fel-felcsillan,
ülünk egymással szemben, nagyon boldogan.*

Virágok

*Barna fű közt ezernyi virág,
szerény szirmú, nyíló ibolyák,
tél vackából csalogatják a tavaszt,
korán kelő március hívogatja azt.*

*Lágy szél fut messze délről,
súg, mesél a mediterrán kikeletről,
virágos domboldalokról, ibolyákról,
kertekben pompázó gyümölcsfákról.*

*Nekem is nyíltak régen virágok,
rózsa-arcú gyönyörű lányok,
tisza-szirmú Margaréták, Ibolyák,
szolid Jázminok, esti Violák.*

*Ifjúságom kertje ölelt, körbezárt,
virágaim kínálták a nektárt,
tarka szirmok kényeztették szemem,
bókoltak, hajlongtak, illatoztak nekem.*

*Hálából, mint telhetetlen méhek,
poroztam a rám váró bibéket,
ragaszkodásom mást végleg kizárt,
mert kertem illata kábulatba zárt.*

*Ám hamar hervadtak nyíló virágaim,
velük sorvadtak dühöngő vágyaim.
Kertemben sűrűn burjázott a gyom,
fojtó indái szorultak nyakamon.*

*Megváltak a rózsá-arcú lányok,
hamvadt bőrüket behálózzák a ráncok,
föld felé fordulnak az illatos Ibolyák,
éj ölében pihennek az esti Violák.*

*Más kertjét csodálom, csupa virág!
Rózsa izzik, védi a sok tövises ág.
Szakítok pirosat, aranyos sárgát,
szolidan megbúvó, illatos ibolyát.*

*Féltem rejtegetem lopott virágaim,
örzöm őket, míg zsonganak vágyaim.
Vénember-melegemmel fűtöm a télikertet,
míg érzelmeim szítják bennem a tüzet.*

*Ha hamuba bújik az izzó parázs,
és nem búvól huncut szememben varázs,
nem lopkodok más kertjéből virágot,
inkább elhagyom ezt a világot.*

Kékek

*Zöld mezőn túl kék hegyek
harapják a kék eget.
Nyári szellő simogat,
nap fürdeti arcomat.*

*Zöld mezőben kék virág
szórja szerte illatát.
Nem találok kék szemed,
nem foghatom két kezed.*

*Kék tó partján fűzfa áll,
tóba hajlik, sírdogál.
Kék madár a víz fölött,
énekszóval rám köszönt.*

*Kérem tőle, mondja meg,
merre látta kék szemed!
Meg sem hallja hangomat,
nem kívánod csókomat.*

*Kék vízen ring csónakom,
elfáradt már két karom,
megpihenni nem lehet,
keresni kell kék szemed.*

MÓCZÁR CSABA

Szeptemberi ajándék

*Kedvedért nyitom ki az évszakok ékszerdobozát,
S félredobom a tél áttetsző üveg gyöngysorát.
Miért? Mert nem méltó hozzád!
Félre hajítom, félre én a tavasz színes, szeszélyes bizsuját.
Miért? Mert nem méltó hozzád!
A nyár ezüstjéből csak a nap sugarát irányítom rád,
És azzal festem mezítelen testedre
Az ősz sárguló, nemes aranyát.
Igen, ez méltó hozzád!*

Hideg nyár

*Miért reszketek a hidegtől nyáron?
Mert Te nem éltem vagy, hanem álmom!
Tested helyett magány az én párom,
És emlékeddel takarózva fázom!*

Vegytiszta szerelem

*Az ablak előtt állsz,
s fénnel festett
meztelen tested
körvonala
behatárolja vágyamat.
Nézek, s közben
megvetem magam s ágyamat,
amiért most
csak lélek nélküli
vegytiszta szerelmet
akarok elvenni tőled.
Az ablak előtt állsz,
büszkén, mint férfiasságom!
Árnyékba burkolt
meztelen testem
ágaskodó vágya
várja,
hogy húsomat húsodba
vájva
eggyé kalapálja
testünket a gyönyör,*

*mint egy nyers, tömör,
tűzben edzett acélkardot
a kovács mester
értő keze.
Amikor vége,
te újra
az ablak előtt állsz,
és én azt érzem,
némán kiabálsz!
Szemedből könnypatak
árad
fénnyel festett
meztelen tested
körvonalára.
A legördülő
igazgyöngy-könnyek
nehéz ólomszárnyon
öledbe repülnek
és elvegyülnek
ágyékodból kiáramló
vegytisztá fehér
szerelmemmel!*

...egy sms Eszternek...

*...visszaküldöm e kedves szót szorozva százzal,
s bizonyítom, ha ajkam újra találkozik a száddal!
Vagy ha érinthetlek bárhol,
mikor buja tested felhevül a vágtyól!
Megőrülök meztelen tested pusztá látványától!
Veled akarok szeretkezni nappal és éjjel,
hogy a gyönyör versenyezzen a kéjjel,
amikor testünk összeforr, mint egy nemes bor,
ami télen hevít, fűt, nyáron hűt,
de borzongat, és vért mozgat
meg ereinkben, hogy vesszünk el szerelmünk erdejében,
és a fákat csavarja ki belőle szenvedélyünk, tövestül,
égjük egymás szerelméért, testestül, lelkestül,
mintha szerelmünk máglya lenne, mi lobogna, égne,
és lángja felérne az égbe,
oda, hol lakik az Isten,
ki tudja, te vagy legféltettebb kincsem!
S ha majd ott leszek fenn ővele,
Onnan nézek lefele,
hogyan ragyogja túl szépséged
ezt a hatalmasan nagy tüzet!*

Szenvedély

*Tested rugalmas acél.
Tüzet gyújtasz bennem!
Hevül az acéltest,
S egygé olvadunk!*

*Izzó lávaként hömpölygünk.
Elolvad tér és idő!
Lángol, lobog, míg végül
Eloltja őszi eső!*

Érted megyek

Érted megyek! Csak két lányom látszik utánam a hóban! Sietve teszem meg a négyutcányi boldogságot. Hideg van kint, de én nem fázom, mert Te vársz rám szobádban, és mindjárt újabb izzó csókokat dobunk rá szerelmünk tüzére, hogy az melegítsen Fel.

De lopott percparazsaink hamar ellobbannak, kihunynak, és én már

megint visszafelé jövök Tőled. Csak két lányom látszik utánam a hóban! Sietve teszem meg a négyutcányi távolságot! Hideg van kint, és hidegnek érzem a szobám is nélküled! Csak izzó szerelmed tüze melegít Fel!

A lépcsőn (f)elfutottál...

*Pirosló cipő lábodon,
lecsorgó vére vöröslő szoknyádnak,
a lábszárad hagyva szabadon ,
ereidbe futnának,
hogy vigyen a lépcsőn fel!*

*Fekete blúzodon virágos kert,
s alatta csokrok közt megbújva
igazgyöngy-csoda, mit magába rejt:
Két gyönyörű, kerekded vadalma!*

*Éjszín kosárba ringatóznak,
felelnek úri büszkeséggel,
mint ezüsthold a szürke tónak,
érintetlen messzeséggel!*

*Szemem, csipőd vonalára téved,
milyen ruhát rejthet combod orma?
Gondolatom szoknyád alá réved,
de ma nem derül fény a titokra!*

Így marad nekem mára a vágy és a

*Lábadon pirosuló cipőd
édes nő-vére vöröslő szoknyádnak,
melyben lágyan ringott a csípőd,
és csak bámultam utánad,
ahogy mentél a lépcsőn fel!*

Zsuzsanna örök

*Nekem te vagy az örök,
Ó, Zsuzsanna! Hozsanna!
Mint egy időtlen görög
Istennő vagy földi manna.
Torkom szótlan hörög,
Nem mondja már: Zsuzsanna.
Csak ócska vekker csörög,
Ébresztőt fújva álmomba,
Mely szívemen ücsörög,
Mint szent átok vagy ima.
Nekem te vagy az örök.
Ó, Zsuzsa, Zsuzsa, Zsuzsanna!
Ámen.*

SZABÓ IMRE

Így kezdődött:

Hol vagy, leányka?

*Kereslek templomban,
Boltokban, utcán,
Te édes, kék szemű,
Fekete hajú leány.*

*Hol találhatlak meg?
Hol láthatlak újra?
Hogy zenghessen belül
Szívem élő húrja.*

*Nézném a szemedet,
A csillogó kéket,
A holló hajadat,
S úgy egészben téged!*

*De jaj, nem talállak,
Bárhol is kereslek.
Kék szemű fekete leány
Tudd meg, hogy szeretlek!*

Ózd, 1955. máj.

Folytatás

*Eljött a június,
Szerelmes, forró nyár;
Lázasan ver szívem,
Mert mindennap híven
Egy szép leányra vár.*

*Szeme úgy mosolyog,
Mint hajnal, fényesen;
S én bűvölten nézem,
S egyre jobban érzem:
Mennyire szeretem!*

Ózd, 1955. jún.

Magányban

*Nincsen énnékem azóta
Békém, nyugodalmam,
Mióta távol vagy tőlem,
Én szép Napsugaram.
Üres minden körülöttem,
Nem találok helyem,
Mindenütt csak Téged keres
Vágyakozva szemem.*

*Csak a lelkem van csordultig
Telve emlékekkel:
Szép szemednek simogató
Tekinteteivel.
Fürtjeidnek illatával,
Hangod csengésével,
Édes ajkad csókjaival,
Öleléseiddel.*

*Te vagy minden gondolatom,
Éjjel édes álmom,
Tenélküled nincs örömöm,
Nincsen boldogságom.
Te vagy lelkemnek a kenyér;
Életemnek napsugár,
Szívemnek az éltet adó,
Érlelő forró nyár!*

*Alig várom, hogy itthon légy,
Újra öleljelek,
Csókjaimmal halmozzam el
Két kicsi kezedet.
Kedves arcod simíthassa
Gyöngéden két kezem;
Újra mondhassam: szeretlek,
Én édes Hitvesem!*

Ózd, 1956. okt. 5-6.

Házasságunk ötödik évére

*Ezerkilencszázötvenhat,
Augusztus hó tíz;
Megérhettük ezt a napot
Most, hatvanegyben is.
Öt év múlt hát el felettünk,
Öt éve, hogy bírlak,
Öt éve annak, hogy téged
Hitvesemnek hívlak.*

*Öt éve, hogy elrebegettük
Boldogan az „igent”.
Öt év öröme, bánata
Kapcsol össze minket.
Öt éve – s mégsem halványul
E szép nap emléke.
Szerelmed most is ugyanaz,
S ajkad édes íze.*

Vágyódom, hogyha távol vagy,
Kereslek szüntelen,
Gondolatban átölellek –
Maradj mindig velem!
Örömmel érintelek Téged,
Nagyon szeret szívem!
- Tekintsd el, kérlek, hibáim -
Szeress Te is híven.

Higgyünk abban, hogy szerelmünk
Örök lesz s tiszta;
Felhők mögül a napsugár
Reánk nevet vissza.
Olykor – ha töviseken is
Jár lábunk – higgyed el,
Az Úristen boldogságára
S öröme hívott el.

Ózd, 1961. aug. 10.

Gyémánt volt

*Gyémánt volt, gyémánt volt
Két csillogó szeme,
Ragyogó, mint tenger,
A nyári napfénybe'.
Gyémánt volt, csillogó,
Rejtelmes, mint tenger,
Mibe ha belenéz,
Rabja lesz az ember.*

*Ó, te bűvös szempár!
Nekem drága kincsem!
Ily nagy gazdagsága
Királyoknak sincsen.
Senkinek, csak nekem...
Csak nekem – volt ilyen,
Mindent felülmúló,
Mérhetetlen kincsem.*

Ó, de elvesztettem,
El, örökre talán.
Nem láthatom többé
Gyémántszemű Arám!
Mélytenger szemébe
Nem nézhetek bele,
Ajkat csókjaimmal
Nem hinhetem tele.

De a szívem mélyén
S a lelkembe vésvé
Örökké ott marad
E gyémántszem képe.
És lehunyt szememmel
Mindig, mindig látom
Az én két csillogó,
Tengerszín gyémántom.

Szeghalom, 1953. dec. 2.

TEMESI ÉVA

Vallomás

*Szívünkben édes, bohó szavak égtek,
S én úgy mondtam volna, szeretlek Téged.*

*Körülöttünk nyílt sok tavaszi virág,
kezed a kezemben, miénk a világ.*

*Május-ég borult ránk, ragyogva, kéken.
Tiéd a szívem, tiéd már régen.*

*Zsong itt a tavasz, és zsong az élet,
minden ragyogóbb lesz, ha szemedbe nézek.*

*Tavaszban bolyongtunk, szédülten, ketten.
Mézédes illatú vadvirágot szedtem.*

*Olyan vagyok, mondtad, mint egy virág én is,
Gyönyörű, illatos, és távoli mégis.*

*És pillangó vagyok, játékos, bohó.
Igazad van, talán...de neked mosolygó.*

*Virág vagyok, igen, de a Te virágod,
Akármit mondasz is, Tied vagyok, látod.
Szemedben, a mélyén, apró lángok égtek,
S én suttogtam forrón: csakis Neked élek.*

*Szívemmel dobogó szívedet lestem,
Tavaszban bolyongtunk, szédülten ketten.*

1953

Búcsú

*Elment a vonat.
El a valóság,
de bennem rajzolt képed eleven.
Mint egy megvadult,
rossz magnetofon,
hangod, a hangod játssza a szívem.*

*Nem fájt a búcsú,
hisz mosolyogtunk.
Nem hulltak közénk súlyos nagy szavak,
de én azóta
behunyt szemekkel,
mégis mindenütt Téged láttalak.*

*Azt én sem tudom,
miért szeretlek.
Miért vagy Te első mindenki előtt,
de távolságon,
téren és időn túl
engem és téged azért összeköt.*

*Minek tagadnám,
hogy hiányozol.
Hazugságokkal nem érünk sokat.
Azóta tudom,
nagyon szeretlek,
mióta messze elvitt a vonat.*

1958

Mondd, hogy szeretsz...

*Mondd, hogy szeretsz, és elfelejtek,
teérted minden régi álmot.*

*Ahogy eddig senki sem látott,
olyannak látlak, és hódolok.*

*Mondd, hogy szeretsz, és odadobok
minden volt mosolyt, idegen szókat,
megmaradok teneked jónak,
hűnek, igaznak, igazán szentnek.*

*Mondd, hogy szeretsz, és elfelejtem
ami volt, s megadón, lágyan
a szívem is elébed ejtem.*

1958

Hacsaturján: Gajane

*Súlyos cseppek hullanak a fákról,
nedves csendet riasztanak a léptek,
ködös fényben árnyak imbolyognak
s jaj, elkísér tüze a zenének...*

-Gajane-

*Nedves éjben tovább járja táncát
vad szenvedély és tiszta szerelem...
A két kezünk egymásba kap marva,
csókoljuk egymást vadul, szertelen...*

-Gajane-

*Szikrázó égből forró cseppek hullnak.
Eltűnt az utca, csak állunk sután.
Káprázó szemünk vérrel befutva,
S vágyik a mellem a tenyered után...*

-Gajane-

1959

Szerelem

*A két szemed számomra a jóság,
a két karod: szépséges szerelem,
szád, a csókod legszentebb valóság.*

*A te szíved számomra a hűség,
a két kezed: lágy, meleg nyugalom,
a szerelmed boldog egyszerűség.*

*Nekem te vagy minden, minden, minden.
Úgy imádlak, mint papok az Istent,
s boldogságom vagy ebben a hitben.*

*Ígérhetnek csókodért cserébe
fél világot, fényt, és hírt, és pompát,
megmaradok érted lánggal égve.*

*Tudnod kell, hogy szeretlek, szeretlek,
foglyod vagyok, boldog rabja lettem
a te drága, meleg, kék szemednek.*

1959

Negyvenötödik év

*Amit Te megkívánsz, arra van szükségem.
Ha Te nem tudsz lépni, helyetted meglépek.
Ami Neked nehéz, aláállok bátran.
(Kérlek, ne vedd észre, ha megroppan a vállam!)
Hogyha Te elbotlasz, én is Veled esem.
(Egyenetlen az út, nem Te vagy ügyetlen!)
Együtt botladozva mégis könnyebb lépniünk,
egybe varázsolt már a negyvenöt évünk.*

*Fogjuk egymás kezét. Melyik az én kezem?
Elkísér a síríg már ez a szerelem.*

2004

TISZAÖRSI NAGY ZOLTÁN

Ahogy a sólyom...

*Ahogy a sólyom röppen a légben
nyilvessző pályán,
s hívja kedéllyel – fel a nagy égbe –
didergő párját,
úgy szeretnék vinni magammal
ölelő kézzel.
Ám te a vészben tétova módon
körül sem nézel!*

*Álmatlan éjben, szerelmes létben,
vita tüzével
Ízesre spékelt éjféli órát –
igaz hűséggel –
hívom tanúnak ellened ősi
kérges makacsság.
Félre a láncsal! Vágyunkban él a
közös szabadság.*

*Viharos szélben csapong a lélek,
könnyen eltéved,
rémes vad orkán játszik a szívvel,
és ha feltéped –
újra meg újra – sebek kötését,
téged sem enyhít.
Esztelen végzet! Ellene már nem
tehetünk semmit?*

*Ketten kiálljuk bösz viharát a
végtelenségben
parallel pályán együtt sodródó
rövidke létnek,
Rút makacs énünk győzzük le végre:
fetrengjen némán!
S vihar utáni szép napsütésben
mosolyogj énrám ...!*

Colos dala

*Csodálatos tarka rét,
ott terem a margarét,
ott azon a csodálatos réten.
Nagyon szép a szerelem,
ez az, ami kell nekem,
erre vártam én már nagyon régen.*

*Ott az üde fű között
rögtön belém költözött
most ezen a varázslatos héten.
Gyönyörű a szerelem!
Mi történt most énvelem?!
Mert ezután ettől függ a létem.*

Huszonöt év után

*Frigyködbe vesző, gyönyörű, nekem termő,
csipkés görögdinnyelevel alakod
még vonzza a szem sugarát szeretettel,
s megsokszorosítva, ha visszaadod,
még most is a hajdani életerővel
gyorsul fel a szívben az ócska motor,
s ily éteri őszi meg téli virágért
csont két kezem fagyba meg hóba kotor.*

Amikor már minden mindegy

*Elvonulok a csigaház-magányba, mint
téli odvába a szürkés hiúz,
és akinek nagyon kellek, megkeres majd
nyáron, odajön, ha hű, és kihúz.*

Meg-megállhatsz, de...

*Nyúz a sorsod, vagy egy fontos célt tűztél ki,
s hol megnő az életerőd, hol elapad,
ne feledd a legfontosabb arany szabályt;
meg-megállhatsz, de feladni sosem szabad!*

„Segíts magadon, az Isten is megsegít”

*Ami a fény felé fordul, az több fényt kap,
példa rá a napraforgó.
A repülő madár is több szemet talál,
mint az egy helyben toporgó.*

Hazardjáték

*“Ha férfi lelkedet egy
hölgyre feltevéd,”
elvész minden lovad, ökröd
és legszebb tevéd.*

Ne üzzük az időt!

*Szerelmünk sosem volt olyan észveszejtő
szilaj, vad fergeteg,
nem kívántuk tőle, hogy a világ kincsét
csak nekünk nyerve meg.
Nem kívántuk tőle az öröklét tüzét,
sem lehetlent,
csak maréknyi jussot; koldus boldogságot,
s így nekünk ez lett szent.
Mert az élet kegyét, és minden mást, mit adott,
mindig szűken mérte,
engem kaptál tőle, én cserébe téged,
s ez nekem megérte.
Nem tudhatom, neked mennyit jelent ennyi.
Ám a rossz is majd fogy,
ne üzzük az időt, múlik az magától,
de az is igaz, hogy:
szép hangod a régi, féltőn néz a szemed,
s a karod ölel még,
de távolabb halkán, mint az őszi eső,
kopog az öregség.*

L.I. Emlékkönyvébe

*Friss, üde, tiszta, mint tavasznak
szépe, virága.*

*Nem is haragvó, villámot nem szór
két szeme fénye,
mégis a szívem úgy összetépte;
még ma is vérzik.*

*Mert le akartam venni egy árva
kis levelecskét...*

A borostyánról.

TARTALOM

Előszó (Daróci Lajosné).....	3
Győri Gábor.....	7
Győri Zoltán	15
Habos László	23
Karácsony István.....	31
Kósa Márta	39
Kreischer Kornélia	47
Magyar András	55
Májfer József.....	63
Móczár Csaba	71
Szabó Imre	79
Temesi Éva	87
Tiszaörsi Nagy Zoltán.....	95

Szöveggondozás - lektorálás:
Daróci Lajosné

Hátlapon:
Habos László verse

ISSN: 2063-7039

Nyomda: Progresso Print Kft.